

Z toho jde, že ustanovením § 37 odst. 2 vl. nař. č. 10/1924 nemohl býti porušen zákon ve smyslu stížností namítaném i bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 6678.

Státní zaměstnanci: * Dobu ztrávenou ve státní pomocné službě (čl. I. § 2. min. nař. č. 20. z r. 1914) jest v příčině osvobození od placení pensijních příspěvků započísti podle odst. 3. § 165 zák. č. 103/26 pro »nárok na plné výslužné,« jestliže zaměstnavec nabyt z titulu jiné služby zásadně nároku na výslužné vůbec.

(Nález ze dne 27. června 1927 č. 10.139).

Věc: Jan J. v L. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o placení pensijního příspěvku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Dne 30. listopadu 1926 žádal st-l ve smyslu odst. 3. § 165 zák. č. 103/26 o zastavení srážek pens. příspěvku a o navrácení přeplatku. Svůj nárok odůvodnil tím, že vstoupil dne 15. září 1891 do stát. fin. služby, dovršil dne 14. března 1926 celkem 36 roků, 6 měsíců efektivní služby, tak že dne 15. března 1926 nabyt nároku na plnou pensi a není proto povinen platiti dále pens. příspěvky.

Žal. úřad nař. rozhodnutím žádost tuto zamítl, poněvadž se dle § 8 zák. č. 287/24 nepřihlíží při použití posledního odst. čl. IV. zák. č. 2/20 k době připočtené z titulu civ. nebo voj. služby za světové války a poněvadž mimo to započtení diurnistické služby povolené výnosem min. fin. z 15. listopadu 1924 má význam ve smyslu odst. 3 § 2 nař. č. 20/1914 pouze pro výměru odpočívých požitků a neodůvodňuje nárok na odpočívne požitky.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Na sporu jest otázka, zda st-l v den 15. března 1926 pokud se týče v den vydání nař. rozhodnutí, t. j. 27. prosince 1926 byl povinen k placení pens. příspěvku. Pro posouzení povinnosti té jest směrodatným jedině předpis § 165 odst. 3. platového zák. z 24. června 1926 č. 103 Sb., který nabyt dle § 215 účinnosti dnem 1. ledna 1926. Dle uvedeného předpisu jsou povinni platiti pensijní příspěvek zaměstnanci v činné službě . . . , dokud nedosáhli nároku na plné výslužné beze zřetele k době připočtené pro vyměření pensijních požitků z titulu civ. neb voj. služby za světové války.

Jádrem sporu jest tudíž otázka, zda st-l nabyt dnem 15. března 1926 nároku na plné výslužné ve smyslu zmíněného předpisu. Žal. úřad založil svůj nárok na předpokladu, že st-l uvedeným dnem nenabyt nároku na plné výslužné, vycházející z názoru, že započtení diurnistické služby st-logy od 15. září 1891 do 30. září 1892 pro nárok na výslužné není přípustné vzhledem k ustanovení odst. 3. § 2 nař. min. z 25. ledna 1914 čís. 20 ř. z. Názor ten však nelze uznati správným.

Uvedené nař. stanoví v odst. 1 § 2, že služ. doba ztrávená ve státní pomocné službě, která není veřejnoprávní, započte se, jestliže předcházela bezprostředně jmenování úředníkem (praktikantem) na žádost úředníkovu při vyměření jeho výslužného, a že započtení to stane se jen po vyměření výslužného a nikoli pro založení nároku na výslužné. Ustanovení tomu dlužno rozuměti jen tak, že zmíněná pomocná služba sama o sobě nemůže založiti nárok na výslužné, nikoli však, že nemá nikdy významu pro tento nárok.

Z toho plyne, že — nabyli-li státní zaměstnanec nároku na výslužné z titulu jiné služby než služby pomocné v § 2 cit. min. nař. uvedené, hleděti jest k takové službě pomocné při posuzování, zda zaměstnanec nabyli nároku na plné výslužné, a přičísti ji ke služ. době, jež založila nárok na výslužné, poněvadž by jinak ona pomocná služba nebyla započtena ani pro vyměření výslužného.

Poněvadž není sporu o tom, že st-1 nabyli nároku na výslužné z titulu služby úřednické, jest při posouzení, zda nabyli nároku na plné výslužné ve smyslu 3. odst. § 165 plat. zák. ve smyslu § 2 cit. nař. min. hleděti ke služ. době, kterou ztrávil v státní pomocné službě, jestliže tato předcházela bezprostředně jeho jmenování úředníkem neb praktikantem.

Žal. úřad vycházejí z nesprávného právního názoru, v nař. výroku nevyslovil se o tom, zda st-1 s připočtením doby v pomocné (diurnistické) službě ztrávené nabyli nároku na plné výslužné s hlediska 3 odst. § 165 plat. zák., učinil tak teprve v odv. spisu, k jehož vývodům st-1 ovšem nemohl ve své stížnosti zaujati stanovisko. Proto nebylo také nss-u možno zabývati se otázkou právě uvedenou, o níž dosud nebylo rozhodnuto, i slušelo nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Č. 6679.

Spolkové právo: Může úřad povolení udělené spolku k pořádání »květinového dne« vázati na podmínku, že při této příležitosti nebudou nošeny odznaky, stuhy a pod.?

(Nález ze dne 27. června 1927 č. 13.151).

Prejudikatura: Boh. 1976/23 adm.

Věc: Spolek »Deutscher Akademiker-Verband Bezirksverband F.« (adv. dr. Kar. Hrubý z Prahy) proti ministerstvu vnitra o zákaz nositi odznaky.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem osp-é ve F. z 10. srpna 1925 byl spolku »Bezirksverband F. des deutschen Akademiker-Verbandes« se sídlem ve F., povolen květinový den na náměstí ve F. na 23. srpna 1925 dopoledne, avšak zároveň bylo zakázáno nositi studentské odznaky, stuhy a pod. při této příležitosti s ohledem na místní poměry. Tento výměr byl rozhodnutím zsp-é v Praze ze 17. září 1925 potvrzen z důvodů jeho. Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad dalšímu odvolání, poněvadž zákaz nositi studentské odznaky atd. byl odůvodněn vzhledem k národnostním